

Η Φ Α Ρ Ι Σ

Εκδίδεται από τό Σύλλογο Αποφοίτων Σχολείων Φάριδος
ΕΔΡΑ : Ξηροκάμπι Σπάρτης

●
Συντακτική Επιτροπή: Γεώργ. Θ. Καλκάνης, Θεόδ. Σ. Κατσου-
λάκος, Παναγ. Η. Κομνηνός

●
Επιμελητής έκδοσης: Σταύρος Θ. Κατσουλάκος, Συρακουσών 101,
Λαμπρινή, Αθήνα

Ταμίας: Ιωάννης Π. Κονίδης, Ξηροκάμπι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Εσωτερικού ετήσια ..... Δραχμές 1.000
Εξωτερικού ετήσια ..... Δολλάρια Η.Π.Α. 20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Για την Κουμουστά	σελ. 1
Αμ. Ανδρουλιδάκη, Περιγραφή του καθολικού της Μο- νής Γόλας.	» 2
Σ. Θ. Κατσουλάκου, Ανασκαφές στους Γοράνους. . .	» 5
Η Λαμπριάτικη κουλούρα στη Λιαντίνα	» 6
Π. Χ. Στούμπου, Το πανηγύρι τ' Αγιοσαράντωνε. . .	» 7
Μ. Γ. Καράμπελα, Κωνσταντίνος Γ. Συκιώτης. . . .	» 9
Ο Γυμναστικός Σύλλογος Ξηροκαμπίου «ΚΥΝΙΣΚΑ»	» 11
Κοινοτικά Ξηροκαμπίου	» 12
Δραστηριότητες Δημοτικού Σχολείου Ξηροκαμπίου. .	» 13
Αθλητικά	» 14
Τα νέα μας	» 15

Η Φ Α Ρ Ι Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΦΑΡΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΤΕΥΧΟΣ 20

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1992

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΜΟΥΣΤΑ

Είναι γνωστό ότι η Κουμουστά έπαιξε σημαντικό ρόλο στη ζωή των ανθρώπων της περιοχής μας. Η ανάπτυξή της συμπίπτει με τα χρόνια, που ακολούθησαν την πτώση του Μυστρά στους Τούρκους. Εκεί συγκεντρώθηκαν πλήθη κόσμου, για να αποφύγουν τους κινδύνους, και παρέμειναν. Έχτισαν τα σπίτια τους, τις εκκλησίες τους και οργάνωσαν τη δική τους ζωή, βασισμένη στην αλληλεγγύη, αφού κανενός είδους κρατική πρόνοια δεν τους κάλυπτε. Μετά την Επανάσταση ένα μέρος των κατοίκων μετακινήθηκε προς το Ξηροκάμπι. Η σχέση όμως με την κοιτίδα παρέμεινε στενή και συνεχίστηκε και διευρύνθηκε. Τα καλοκαίρια η Κουμουστά αποκτούσε άλλη όψη, αφού το σύνολο των κατοίκων του κάμπου ανερχόταν σ' αυτήν και ανέπτυσσε λαμπρή κοινωνική ζωή. Έτσι τη γνωρίσαμε εμείς και συμπληρώσαμε μάλιστα τις γνώσεις μας με τις έντονες αναμνήσεις των παλαιότερων. Κόσμος πολύς, μαγαζιά και διασκέδαση. Βόλτες και εκδρομές, ρούγες και νυχτέρια, τραγούδια και γλέντι, με επίκεντρο πάντα την πλατάνα της βρύσης.

Ήρθαν όμως καιροί δίσεχτοι. Έπαψαν να ανεβαίνουν οι κάτοικοι του Ξηροκαμπιού κι οι ίδιοι οι Κουμουστιώτες πήραν των ομματιών τους προς τον κάμπο και τον Καναδά. Το χωριό ερήμωσε. Τα σπίτια γκρεμίστηκαν, οι δρόμοι έκλεισαν. Τα τελευταία όμως χρόνια τα πράγματα κάπως άλλαξαν. Έγινε ο δρόμος, χτίστηκαν γεφύρια και τα σπίτια επιδιορθώθηκαν, άλλα χτίστηκαν. Μένει όμως να γίνουν πολλά. Πολλά, γιατί η Κουμουστά αξίζει την αγάπη μας. Έχει να προσφέρει κι αυτή πάντως στον επισκέπτη της, είτε είναι παραθεριστής, φυσιολάτρης, κυνηγός. Βρύσες με γάργαρα νερά, βαθύσκιωτα πλατάνια, φαράγγια και βουνά και ιστορικά μνημεία, φρούρια και εκκλησίες. Αν θέλουμε το χωριό να επιβιώσει, πρέπει να κάνουμε κάτι. Πρέπει πρώτα-πρώτα να βελτιωθεί ο δρόμος. Να συγκεντρωθεί και να καλλιεργηθεί το νερό της Δάφνης, για να υδροδοτηθεί ένα μεγάλο μέρος του χωριού. Να εκσυγχρονιστεί το σχολείο-ξενώνας και να αξιοποιηθούν οι πηγές και να ευπρεπιστεί ο γύρω απ' αυτές χώρος. Ακόμη να προγραμματιστούν κάποιες εκδηλώσεις, που θα συνδυαστούν με τις γιορτές Αγίου Κωνσταντίνου, Αι-Λιός και Αγιο-Παντελεήμονα.

Έχουμε χρέος σ' αυτόν τον τόπο που μας έζησε, μας ψυχαγώγησε, μας ενέπνευσε.

Περιγραφή του καθολικού της Μονής Γόλας

Το καθολικό της Μονής Γόλας αποτελείται από ένα ναό μονόχωρο, τρίκογχο και το νάρθηκα ή λιτή. Εκτός από την κόγχη του ιερού, υπάρχουν δύο κόγχες στην βόρεια και στη νότια πλευρά του κτιρίου και, όπως και η κόγχη του ιερού, εξωτερικά εμφανίζονται πεντάπλευρες, ενώ εσωτερικά ημικυκλικές. Η κόγχη του ιερού καταλαμβάνει εξωτερικά όλο το χώρο της ανατολικής πλευράς και προδίδει την κατασκευή της τοιχοποιίας από αργολιθοδομή, με ασβεστοκονίαμα ως συνδετικό, γνώρισμα των κατασκευών της Τουρκοκρατίας¹. Οι γενικές διαστάσεις, μαζί με τις κόγχες του κυρίως ναού, είναι περίπου $12,50 \times 9,00$.

Η κάλυψη του κυρίως ναού γίνεται στο κέντρο του ναού με τρούλλο, στο υπόλοιπο μέρος του με καμάρες. Ο τρούλλος εγγράφεται σε ορθογώνιο διαστάσεων $3,87 \times 3,92$ και εδράζεται σε τέσσερα σφαιρικά τρίγωνα (λοφία), που στηρίζονται πάνω στους εξωτερικούς τοίχους του ναού. Εξωτερικά, ο τρούλλος εμφανίζεται οκτάπλευρος και στην τοιχοποιία του υπάρχουν άφθονοι παρένθετοι λίθοι.

Ο νάρθηκας ή λιτή έχει διαστάσεις αρκετά μεγάλες, συγκριτικά με τον κυρίως ναό και είναι $6,00 \times 5,40$ περίπου. Όπως είναι γνωστό, πρόκειται για μεταγενέστερο του κυρίως ναού κτίσμα με τοιχογραφίες του 1673. Ο νάρθηκας καλύπτεται με ξύλινη στέγη και εξωτερικά δεν παρουσιάζει συνέχεια με τη στέγη της δυτικής κεραίας του ναού. Οι στέγες του καθολικού, μετά την ανακεράμωση, καλύπτονται εξ ολοκλήρου από κεραμίδια: προ του 1973 όμως εκαλύπτοντο, εν μέρει, κυρίως οι κεραίες και ο νάρθηκας, με πλάκες σχιστολιθικές².

Το δάπεδο του κυρίως ναού καλύπτεται από μαλτεζόπλακες. Σύμφωνα με τον περιηγητή Σπ. Παγανέλη³, οι πλάκες αυτές αφηρέθησαν υπό των καλογήρων «της επί τινος δειράδος του Ταυγέτου» μονής της Γόλας, από το δάπεδο της μονής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου του Μυστρά, της γνωστής με το όνομα, μονή Βροντοχειού. Το δάπεδο του νάρθηκα έχει καλυφθεί με μπετόν.

Τα κελιά της μονής έχουν καταρρεύσει τελείως, εκτός από δύο στην βορεινή πλευρά της μονής, τα οποία έχουν ανακατασκευασθεί, ώστε να εξυπηρετούν τις ανάγκες των μοναχών και των προσκυνητών.

1. Ν. Κ. Μουτσόπουλος, Λι παρά την Τρίπολη μοναί, Ε.Ε.Β., τ. 29, 1959, σ. 426.

2. Στοιχεία για την παλιότερη κάλυψη του ναού έχουμε από μαρτυρίες των κατοίκων της περιοχής και από παλιότερες φωτογραφίες που έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά *Λακωνικά*, τεύχος 9, και *Ηώς*, Αφιέρωμα εις την Λακωνίαν, 1963, σελ. 146.

3. Σπυρ. Παγανέλη, Πέραν του Ισθμού, Αθήναι 1891, σελ. 245-246.

Η πρώτη γραπτή μαρτυρία για επισκευές, που έγιναν στην μονή, αναφέρεται το 1835, σ' ένα γράμμα των τότε μοναχών προς την Ιερά Σύνοδο⁴. Οι μοναχοί επισημαίνουν ότι πριν 40 χρόνια—δηλαδή γύρω στο 1795—η μονή της Ζωοδόχου Πηγής καταστράφηκε από Οθωμανούς. Προσθέτουν ακόμα ότι το 1805 ο Μητροπολίτης της επαρχίας, Άγιος Χρύσανθος, «έκαμε να συναχθούν όσοι μοναχοί ανήκαν εις αυτήν, να συγκαταταχθούν άλλοι δόκιμοι και ν' αναστηθή εις την πρώτην της κατάστασιν».

Στις αρχές του αιώνα μας, επισκευάστηκαν οι στέγες του καθολικού και κτίστηκε το κωδωνοστάσιο. Επί των μαρμαρίνων σταυρών του τρούλλου και του κωδωνοστασίου βρέθηκε η επιγραφή: «Επί ηγουμένου Παύλου 1903»⁵. Τότε αλλοιώθηκε και η μορφή των στεγών, με την επίθεση άφθονου οικοδομικού υλικού κατασκευής, δύο επιπέδων, στους χορούς και στην αψίδα του Ιερού, και με την επικάλυψη αυτών με σχιστόπλακες αντί των παλαιών κεράμων.

Και αυτές όμως οι στέγες καταστράφηκαν με την πάροδο του χρόνου και τα νερά της βροχής διαπτόιζαν τις τοιχοποιίες και εισέρχονταν στο εσωτερικό του ναού. Ο τότε έφορος Δ. Πάλλας⁶, αναφέρει, σε επιστολή του προς την Υπηρεσία Αρχαιοτήτων και Αναστηλώσεως, ότι οι τοιχογραφίες του κυρίως ναού έχουν διαβρωθεί από την υγρασία και πολλές έχουν ασπρίσει από τα άλατα που έχουν επικαθήσει στην επιφάνειά του. Προσθέτει ότι ο νάρθηκας έχει επισκευασθεί προσφάτως, ενώ οι τοιχογραφίες του—του 1673—έχουν υποστεί μεγαλύτερες καταστροφές. Ως μέτρο για την προστασία των τοιχογραφιών, προτείνει την ανακεράμωση.

Η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων υλοποίησε την πρόταση του τότε εφόρου, Δ. Πάλλα, εννέα χρόνια μετά, το 1973⁷. Αφαιρέθηκε αρχικά η επικάλυψη των στεγών, που είχε γίνει το 1903 από σχιστόπλακες. Επιχειρήθηκε επιπλέον η καθαίρεση των πρόσθετων βαρών, ούτως ώστε να αποκατασταθεί ο ναός εις την αρχική του μορφή. Στη συνέχεια επιστρώθηκαν οι στέγες και ο τρούλλος με οπλισμένο σκυρόδεμα και επικαλύφθηκαν με κεραμίδια. Συγχρόνως επισκευάστηκαν και οι οδοντωτές ταινίες, που κοσμούσαν το τελείωμα των στεγών. Στον νάρθηκα επισκευάστηκε η ξύλινη στέγη και αντικατεστάθηκαν οι κατεστραμμένοι παλαιοί κέραμοι. Αυτές είναι οι εργασίες που αναφέρονται στο Αρχαιολογικό Δελτίο του 1973.

4. Θ. Σιμόπουλου, *Η ιερά μονή Ζερμπίτσας*, Αθήνα 1966, σελ. 116.

5. Ροδονίκη Ετζεόγλου, *Αρχαιολογικόν Δελτίον*, 28, 1973, τ. Β, σελ. 245.

6. Δ. Πάλλας, *Εκθεσις περί των μονών Γόλας και Ζερμπίτσας*, Αρχαία Κόρινθος 1964 (από το βιβλίο Θ. Σιμόπουλου, ό.π.).

7. Ροδονίκη Ετζεόγλου, *Αρχαιολογικόν Δελτίον*, 28, 29.

Από την επί τόπου επίσκεψη μπορούμε να προσθέσουμε και μερικές άλλες εργασίες που έχουν γίνει στη μονή, και ειδικότερα στο καθολικό. Τα κελιά της μονής εξακολουθούν να είναι όλα γκρεμισμένα, εκτός από τρία που έχουν ανακατασκευασθεί. Το καθολικό υφίσταται κατά καιρούς «συντηρήσεις» εξωτερικά και εσωτερικά. Έτσι έχουμε μια νέα συντήρηση του τρούλλου και ανακεράμωση των στεγών πριν από δυο χρόνια περίπου (1980)⁸, καθώς και την επικάλυψη του δαπέδου του νάρθηκα με τσιμέντο.

Οι επεμβάσεις αυτές γίνονται είτε από την Εφορεία Βυζ. Αρχαιοτήτων, είτε με πρωτοβουλία της ηγουμένης της μονής Ζερμπίτσας, στην οποία υπάγεται και το μοναστήρι της Γόλας. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η μονή Γόλας έχει χαρακτηριστεί ως ιστορικό διατηρητέον μνημείο από τις 26.3.1963, όταν έφορος ήταν ο Ν. Δρανδάκης⁹.

Αμαλία Ανδρουλιδάκη

8. Η πληροφορία αυτή δόθηκε από την νυν έφορο Βυζ. Αρχαιοτήτων κ. Γιακούρη.

9. ΦΕΚ 473 (τεύχος δεύτερον) της 17.12.1962.

ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ ΣΤΟΥΣ ΓΟΡΑΝΟΥΣ

Ο Χρήστος Τσούντας γεννήθηκε το 1857 στη Στενήμαχο Θράκης και πέθανε στην Αθήνα το 1934. Διάσημος αρχαιολόγος, καθηγητής Πανεπιστημίου και ακαδημαϊκός, ο θεμελιωτής της ελληνικής προϊστορικής αρχαιολογίας. Εγκαινίασε το ερευνητικό του έργο το 1884 στο στενό της Σαλαμίνας και το συνέχισε στις Μυκήνες, δέκα χρόνια μετά τις ανακαλύψεις του Σλήμαν. Παράλληλα έσκαψε στην Τανάγρα (1887) και στη Λακωνία (1889 και 1891), όπου στο θαλωτό τάφο του Βαφειού βρήκε το 1889 τα δύο χρυσά κύπελλα με τις έκτυπες παραστάσεις, αριστουργηματικά δείγματα της μυκηναϊκής χρυσοχοίας. Μελέτησε ακόμα τον Κυκλαδικό πολιτισμό και το Θεσσαλικό πολιτισμό. Από την Αρχαιολογική Εφημερίδα (1889, σελ. 133) δημοσιεύουμε το σχετικό με τις ανασκαφές του Χρ. Τσούντα στους Γοράνους κείμενο:

«Τετάρτη θέσις, ἐν ἣ σῶζονται λείψανα προϊστορικῶν χρόνων, εἶναι ἡ καλουμένη Ἀρκίνα ἢ Ἀρκίνας κειμένη ἐν τῷ Ταυγέτῳ ἕξ ὥρας περίπου νοτιοδυτικῶς τῆς Σπάρτης, μεταξὺ τοῦ χωρίου Ἄρνας καὶ τῆς μονῆς τῆς Γόλας καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ χωρίου τῶν Γοράνων· τὸ μέρος εἶναι βουνῶδες, περιβάλλεται δὲ πανταχόθεν ὑπὸ ὑψηλοτέρων κορυφῶν καὶ μόνον πρὸς ἀνατολὰς ὑπάρχει διέξοδος τῶν ἐνταῦθα ἀναβρυόντων ὑδάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζοντα τὸ Γορανίτικο ποτάμι ἐκρέουσι διὰ μακρᾶς καὶ στενῆς φάραγγος πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐρώτα, ἐν ἣ ἐνούμενα μετὰ τῆς ἀπὸ τοῦ Ξεροκαμπίου κατερχομένης Ῥασιάνας (ἀρχαίου τινὸς Ἑρασίνου πιθανώτατα) χύνονται εἰς τὸν Εὐρώταν. Ἀπὸ τῶν Γοράνων ἀπέχει ἡ Ἀρκίνα πλεον τῆς ὥρας, ἴσον δὲ περίπου καὶ ἀπὸ τῆς Ἄρνας καὶ τῆς Γόλας. Ἐνταῦθα σώζεται τάφος θαλωτὸς ὡς ὁ τοῦ Βαφειοῦ καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἔχων δρόμον μῆκ. 2,65 μ. μόνον, στόμιον βάθους 2,80, πλ. 0,78 περίπου καὶ ὕψους 1,16 ἕως 1,30, διότι αἱ τὸ ὑπέρθυρον ἀποτελοῦσαι τρεῖς πλάκες δὲν κεῖνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀριζοντίας ἐπιφανείας· τῆς θόλου ἡ διάμ. εἶναι 4,70, σώζεται δὲ εἰς ὕψος 3,75 περίπου. Τὸ στόμιον εὐρέθη πεφραγμένον διὰ τοίχου, ἡ δὲ θόλος εἶναι ὀκδομημένη κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, δηλαδὴ οἱ ἐπικείμενοι λίθοι προσέχουσι πάντοτε τῶν ὑποκειμένων πρὸς τὰ ἔσω κάτω ὁμοῦς μέχρις ὕψους 0,55 μ. ἕως 0,60 μ. τὸ κτίσμα εἶναι κυλινδρικόν, ἀπὸ τοῦ ὕψους δὲ τούτου οἱ κύκλοι ἀρχονται γινόμενοι βαθμηδὸν μικρότεροι. Πάντες οἱ λίθοι, πλὴν τῶν πλακῶν τοῦ ὑπερθύρου, εἶναι μικροὶ (0,30 μ. μακροὶ καὶ ὀλιγώτερον) καὶ ἐντελῶς ἀκατέργαστοι· φαίνεται δὲ ὅτι οἱ κτίσται τοῦ τάφου εἰς τὴν στερεότητα μᾶλλον ἢ τὸ εὐπρόσωπον ἀποβλέποντες δὲν ἐφρόντισαν νὰ καταστήσωσι τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου ὁμαλὴν καὶ πλήρη, ἀλλ' ἐπέθετον τοὺς λίθους οὕτως, ὥστε τὸ μείζον μῆκος αὐτῶν νὰ εἶναι κάθετον ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς θόλου· ἐπειδὴ δὲ οἱ λίθοι, ὡς εἴπομεν, εἶναι ἐντελῶς ἀκατέργαστοι, φυσικὸν εἶναι ὅτι πανταχοῦ οἱ ἄρμοι χαινουσι· καὶ τὰ χάσματα ταῦτα δὲν ἐπλήρωσαν δι' ἄλλων μικροτέρων λίθων, ὥστε ἡ ὄψις τῆς θόλου εἶναι ὅλως ἀγροῖκος καὶ ἀφιλόκαλος. Καὶ τοῦ ὑπερθύρου αἱ πλάκες, ὧν ἡ μία ἔχει μῆκος 1,45 μ., εἶναι ἀκατέργαστοι.»

Σταύρος Θ. Κατσουλιάκος

Η ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΗ ΚΟΥΛΟΥΡΑ ΣΤΗ ΛΙΑΝΤΙΝΑ

Γραφικότητα και πρωτότυπο το έθιμο που θα περιγράψουμε πιο κάτω.

Τη νύχτα της Κυριακής του Πάσχα προς τη Δευτέρα κάθε νοικοκυρά της Λιαντίνας σηκώνεται να ζυμάσει. Ζυμώνει όπως το κανονικό ψωμί, την ή τις λαμπριάτικες κουλούρες. Στη συνέχεια καταθέτει στην επιφάνεια του ψωμιού όλες τις καλλιτεχνικές της ικανότητες και τη φαντασία της, κεντρισμένη από την ανοιξιάτικη φύση. Στολίζει τις κουλούρες με αυγά, κουφέτα, σουσάμι, καρύδια και κάνει διάφορες παραστάσεις κεντώντας το ψωμί. Πιθανόν να πραγματοποιείται στο υποσυνείδητο αυτών των γυναικών κάποιος διαγωνισμός ομορφιάς, γι' αυτό και τα δημιουργήματά τους παρουσιάζουν αξιοθαύμαστη τέχνη.

Με τον ερχομό της νέας ημέρας και αφού το ψωμί έχει «γίνει», η Λιαντινιώτισσα θ' ανοίξει το φούρνο να το ψήσει.

Κατά το μεσημέρι ο παπάς με συνοδεία παιδιών του χωριού περνάει απ' όλα τα σπίτια. Παίρνει απ' το καθένα τις κουλούρες και από τρία αυγά που συμβολίζουν την τριήμερη ταφή του Κυρίου.

Στη συνέχεια μεταφέρονται στην εκκλησία κουλούρες, αυγά. Αρχίζει η δημοπρασία. Κάθε κουλούρα βγαίνει στη δημοπρασία ξεχωριστά. Υποθέτουμε ότι το προσφερόμενο ποσό θα πρέπει να είναι ανάλογο με το μέγεθος και την ομορφιά της κουλούρας.

Με τα σημερινά δεδομένα καθένα απ' αυτά τα δημιουργήματα αποτιμάται από πέντε (5.000 δρχ.) έως και είκοσι χιλιάδες δραχμές (20.000 δρχ.). Τα πιο πάνω έσοδα βεβαίως, τα οποία φέτος ήταν σημαντικότερα για τη μικρή ενορία, εισέρχονται στο ταμείο της εκκλησίας.

Οι ηλικιωμένοι Λιαντινιώτες μας βεβαιώνουν ότι το έθιμο διατηρείται από την εποχή της Τουρκοκρατίας. Οι Τούρκοι σεβάστηκαν το έθιμο και άφησαν τους κατοίκους ανενόχλητους να το ζουν τις λαμπριάτικες ημέρες.

Μήπως θά 'πρεπε και μεις σήμερα, στην ελεύθερη Ελλάδα, να σεβαστούμε και να διατηρήσουμε τα όμορφα αυτά έθιμά μας;

(Το έθιμο μας περιέγραψε ο μαθητής του δημοτικού σχολείου Ξηροκαμπίου Ευάγγελος Κ. Νικολακάκος, κάτοικος Λιαντίνας.)

K.K.

Το πανηγύρι τ' Αγιοσαράντωνε

Με το μπάσιμο της 'Ανοιξης που βγαίνουνε τα ασπρολούλουδα κι οι παπαρούνες κι οι μέλισσες ζουζουνάνε άμπαβα, τα δεντρικά ξεμουδιάζουνε από το νάρκωμα του χειμώνα κι αμπολάνε χυμούς και παίρνουνε κέντρωμα κι ο άνθρωπος για όλα αυτά νιώθει μια ξέχωρη ανακούφιση, τα παλιά χρόνια στην περιφέρειά μας ερχότανε κείνες τις μέρες άλλη μια χαρά για τον άνθρωπο, το πανηγύρι των Αγιοσαράντωνε. Γιόρταζε στις 9 του Μάρτη. Κράταγε τέσσερες-πέντε μέρες κι ήτανε εμποροπανήγυρο.

Οι βαρελάδες της Κουμουστάς με τις βροχερές μέρες του χειμώνα σκεπαρνάγανε ολόημερα· φτιάχνανε βαρέλια, βαρέλες, κάδες, βεδούρες, βεδούρια, κανάτια για το πανηγύρι. Από την παραμονή τα κατεβάζανε στο Ξεροκάμπι και τα στοιβιάζανε έξω από τα κουμουστιώτικα μαγαζιά, του Πανάγου του Τεκόση, του Αποστόλη του Μαντραπήλια. Πύργους ολόκληρους φτιάχνανε κι η αγορά μוסκοβόλαγε από το μυρουδάτο ξύλο του κέντρου. Οι καλατζήδες με τα χαλκώματα πιάνανε το χώρο στου γέρο-Γιάννη του Κομηνού κι έβλεπες χαρασιά, τσεντζέρια, βεργοχάρανα, τειψιά και άλλα. Κι είχανε μια μουντίλα, όπως τ' ανοιξιάτικα άκουρα πρόβατα που σταλίζουνε σε κοκκινάτσες. Εκεί παγαίνανε κι αγοράζανε οι καημένοι οι πατεράδες κι οι αδερφοί όσα είχανε υποσχεθεί στους γαμπρούς χαλκώματα και, για να μην τους γελάσουνε οι καλατζήδες, που ξεμουντζουρώνανε και γανώνανε τα παλιά και τα πουλάγανε για καινούρια, απιστωμάγανε το χάλκωμα κι αναλόγως το μπουύγιο του ταρναριζούντανε στο μέρος που βράζεται με τη φωτιά κι αν ήτανε παλιό καβούλιαζε.

Οι προβατάρηδες πριν τ' Αγιοσαράντωνε κωλοκουρίζανε τα πρόβατα κι η αγορά ήτανε γεμάτη σωρούς-σωρούς από μαλλιά. Οι Μονοβασιώτες φέρνανε τόνους ολόκληρους κοκκάρια, άλλοι γουρουνόπουλα, άλλοι ψιμάρνια πρώιμα, λωβά αρνιά για μαρτίνα. Πολλοί πουλάγανε βορβούς, μερικοί καβούρους, άλλοι μαγγούρες, κουτάλια ξύλινα, κουτάλες, αντιά, στειλιάρια.

Στο χώρο της αγοράς στήνανε τις μπαράγκες. Από τη Σπάρτη ερχούντανε οι φημισμένοι τσαγκάρηδες με τα βασταγερά παπούτσια και ίγγλες, μπαλντούμια, καπιστράδες για τα μουλάρια. Τσίγληδες, Βερούτηδες, Μπαγιώκοι, χώρια του Ξεροκαμπιού τα τσαγκάρια, που ο γερ-Αργύρης ο Καλιωνιώτης είχενε κάπου 10 κοπέλια στο μαγαζί του. Μπαράγκες φτιάχνανε κι οι σιδηρουργοί του τόπου μας. Ο Ξακουστός Κώστας Σελίμος έφτιαγνε σύνεργο παραγγελία, που βάργε την κόψη του πάνω σ' άλλο μέταλλο κι έκοβε χωρίς να χαλάσει η αθέρα του. Άλλες μπαράγκες είχανε ρουχισμό, μπακέτα νέματα, τροκανοκούδουνα. Οι τσοπάνηδες που μπαίνανε πια στην 'Ανοιξη, όλοι για το καλό, κάτι ψωνίζανε απ' αυτά.

Τα μαγαζιά του Ξεροκαμπιού κάνανε χρυσές δουλειές όλα, προπαντός τα μαγέρικα, τα μεγάλα καφενεία. Από το μεσημέρι και μετά παίζανε όργανα τοπικά, κλαρίνα, βιολιά, λαβούτα, ούτια. Κι ως τα μεσάνυχτα όχι μονάχα η αγορά, ολό-

κληρο το χωριό σειότανε από δημοτική μουσική και τραγούδια. Τα κρέατα, τα κρασιά τότες ήτανε φτηνά κι ο κόσμος έτρωγε κι έπινε, μπουγουέτανε στο χωριό σα να ήθελε να πει: έξω φτώχεια του ντουινιά, το βιός στο ντουινιά θα μείνει. Πόσος κόσμος πέραγε από εκείνο το πανηγύρι είναι δύσκολο να υπολογίσει άνθρωπος. Πολλές χιλιάδες. Σ' όλη την περιφέρεια τότες, που η μετανάστευση δεν είχε αρχίσει, ήτανε σπίτια με πέντε θηλυκά παιδιά όλα του νόμου κι άλλα τόσα από σπίτια με σερνικά κι ο νέος κόσμος τότες γλένταγε. Διακόσα πενήντα κορίτσια μπουμπουκιασμένα λέγανε πως αμπόλαγε τότες η εκκλησία των Γοράνων, άλλα τόσα του Ξεροκαμπιού πόσα ήτανε όλης της περιφέρειας; Μέχρι και για την Κουμουστά είπε κάποιος ηλικιωμένος πως φύσαγε το καημένο το κοριτσοβρόντι σαν το κουκούλι της μεγάλης. Αυτό λοιπόν το νιό στοιχείο, που πέραγε από κείνο το πανηγύρι, πήρε φτερό και γιόμισε τις πολιτείες του Καναδά.

Μελίσσι το πανηγύρι και βούιζε. Η ψυχική ικανοποίηση που έπαιρνε όλος αυτός ο κόσμος δε χτιμιότανε. Οι γλεντζέδες κι οι μερακλήδες σε κείνο το πανηγύρι βγάζαν το άχτι τους, γιατί στις τότες ζυγίες από όργανα που τρώγανε τα νύχια τους στο κάθε μαγαζί είχανε να διαλέξουνε την καλύτερη ζυγιά. Του Λεωνίδα του Λιακάκου το κλαρίνο από την Τραπεζονή ήτανε ένα από τα καλύτερα πίσω του είχε τον αδερφό του άσσο τραγουδιστή με λαβούτο. Τα γορανίτικα όργανα του Λαμπράκου σηκώνανε τη δεκάρα, τα κοτσαντινώτικα του Μητράκου, αρνιώτικα, λιαντινιώτικα μέχρι και σκουραίικα. Είχενε και το Ξεροκάμπι τους τραγουδιστές του, τους Ξεροποδαίους, που δεν τους έφτανε κανείς.

Αλλά το πανηγύρι τί έγινε; Για δε γίνεται τώρα; Στη δεκαετία του 1950 το Κοινοτικό Συμβούλιο του Ξεροκαμπιού πήρε μια στραβή απόφαση, να συστήσουνε το πανηγύρι και για ζωοπανήγυρο και αλλάξανε την ημερομηνία και το ρίξανε να γίνεται στις 21 Μάη, γιορτή τ' Αϊ-Κωσταντίνου. Στείλανε διαφημίσεις παντού κι ο κόσμος, που το καρτέραγε στην κανονισμένη του ημερομηνία, περίμενε πια την 21 του Μάη. Τότες όμως οι φοράδες, οι γαιδούρες κι οι γελάδες γεννάνε και δεν έχουνε έτοιμα τα μικρά τους ν' αποκοπούνε. Τα βοϊδομούλαρα δεν έχουνε καλά-καλά ξελιαρίσει και το πανηγύρι όχι μονάχα δεν έπιασε σα ζωοπανήγυρο, αλλά μειωνότανε συ ντω χρόνω κι η εμπορική του κίνηση. Το μετατοπίζουνε ξανά για τις 6 Αυγούστου και το πανηγύρι ξέκανε.

Παναγιώτης Χρ. Στούμπος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΣΥΚΙΩΤΗΣ

Ο Κωνσταντίνος Συκιώτης του Γεωργίου και της Παναγιώτας, το γένος Καλκάνη (από Γοράνους) γεννήθηκε στα Καμίνια το 1872. Οι γονείς του ήταν κτηματίες. Είχε δυο αδελφούς, τον Παναγιώτη και τον Αριστείδη, και τέσσερες αδελφές, την Ευδοκία Σολωμού, την Ελένη Παναγιωτουνάκου, την Αθανασία Πολυμενάκου και τη Φανιώ Μαστοράκου.

Μόλις τέλειωσε τις εγκύκλιες σπουδές του μετέβη στην Αθήνα και γράφτηκε στην Ιατρική σχολή. Του άρεσε η οικονομία και ολιγαρχής καθώς ήταν, μπορούσε, καθώς έλεγε, με μία ρέγγα να έχει δύο γεύματα. Τελειώνοντας τις σπουδές του και παρ' όλο ότι είχε χρήματα και του πρότειναν να αγοράσει οικοπέδο πίσω από το Παναθηναϊκό στάδιο, εκείνος προτίμησε άσκηση ιατρικής στα αγαπημένα του Καμίνια. Γρήγορα εγκαταστάθηκε εκεί και άρχισε ένα λαμπρό στάδιο κοινωνικής προσφοράς. Οι διαγνώσεις ήταν επιτυχείς, μα τα μέσα της εποχής πενιχρά.

Στα 43 χρόνια, κι αφού αποκαταστάθηκαν οι αδελφές του, παντρεύτηκε τη Γεωργία Μαστοράκου του Ιωάννου. Από το γάμο αυτό απέκτησε τρία παιδιά, το Γιώργο, παθολόγο-γαστρεντερολόγο, το Στέλιο, ακτινολόγο, και την Πίτσα, καθηγήτρια μουσικής, διευθύντρια της γυναικείας χορωδίας Αθηνών.

Ο Κωνσταντίνος Συκιώτης, εκτός του ότι ήταν καλός γιατρός, ήταν και άνθρωπος· δεν έπαιρνε από φτωχούς χρήματα, τους διευκόλυνε στα φάρμακα και γενικά δεν ήθελε να εκμεταλλευτεί άνθρωπο. Πολλές φορές που επισκεπτότανε έναν άρρωστο και είχε ορισμένες ανησυχίες για την έκβαση της αρρώστιας ή τις παρενέργειες κάποιου φάρμακου, δεν ησύχαζε. Νύχτα, μεσάνυχτα πήγαινε σπίτι και φώναζε από το δρόμο και ζητούσε νέα για την πορεία της υγείας του ασθενούς. Δεν έμπαινε σπίτι, να μη νομιστεί πως πήγαινε για δεύτερη επίσκεψη και αμοιβή. Και το έκανε συχνά αυτό, σε αρρώστους που έπασχαν από καρδιά, όπως η Μαριγώ Καράμπελα και άλλοι. Κοιμόταν και ζύπναγε με τους ασθενείς του. Πολλές φορές τον έπαιρναν με το άλογό του, τον αγαπημένο του Κίτσο, νύχτα να ξεγεννήσει γυναίκες, μακριά, μέσα από δέντρα, σε μονοπάτια και έλεγε: Αν είχα μαλλιά—ήταν φαλακρός—θα κρεμόμουν σαν τον Αβεσαλώμ. Και χρήματα όχι, όταν ήταν φτωχοί. Στα 86 του χρόνια έκανε ανώμαλο τοκετό στην ανεψιά του, Ηλιοπούλου. Το παιδί δεν ανέπνεε, του έκανε τεχνητή αναπνοή. Η αδελφή του του φώναζε: Το παιδί, γιατρέ μου, είναι πια πεθαμένο. Συ τώρα να μην πάθεις τίποτε. Αυτός επέμενε κι όταν το παιδί έκανε α! και έκλαψε τους το παρέδωσε λέγοντας: Πάρτε το. Εκείνο το παιδί είναι ο Θανάσης Ηλιόπουλος, καθηγητής μαθηματικών.

Εκτός από την ιατρική, αγαπούσε τη μουσική. Από νέος έπαιζε μαντολίνο κι ένα πηλίνο πνευστό, οκαρίνα. Τραγουδούσε πολύ ωραία, του άρεσε το γλέντι, ο χορός· χόρευε ο ίδιος σαν να ήταν είκοσι χρονών.

Πέθανε στις 24 Απριλίου 1963 στην Αθήνα, σε ηλικία 92 ετών. Τον έφεραν στα Καμίνια, όπου και ετάφη, με πάνδημη συμμετοχή των περιχώρων.

Τα χρόνια πέρασαν. Η ζωή άλλαξε, τα χωριά μας δοκιμάστηκαν σκληρά, γνώρισαν την πρόοδο, σημειώθηκαν ποικίλες ανακατατάξεις. Όσοι τον γνώρισαν τον φέρνουν στο νου τους με ευχαρίστηση. Τον θυμούνται σε δύσκολες στιγμές να προσφέρει με αυταπάρνηση τις υπηρεσίες του. Πόλεμος, κατοχή, εμφύλιος, πείνα και φόβος. Κι ο μπάρμπα-γιατρός συνεπής στο καθήκον, αισιόδοξος, με τον καλό λόγο στα χείλη για την τόνωση του ηθικού, που πιο πολύ είχαν ανάγκη τότε οι άνθρωποι.

Μαρία Γ. Καράμπελα

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ “ΚΥΝΙΣΚΑ,,

Ένα χρόνο ζωής συμπληρώνει στο τέλος του Μάη ο γυμναστικός όμιλος Ξηροκαμπίου «ΚΥΝΙΣΚΑ».

Το όνομά του το πήρε από την πρώτη γυναίκα Ολυμπιονίκη από τη Σπάρτη, κόρη του βασιλιά Αρχιδάμου και αδελφή του Αγησιλάου. Υπήρξε η πρώτη γυναίκα που έτρεφε άλογα και η πρώτη που κέρδισε στην Ολυμπία σε ιππικό αγώνα. Ο Πausanías παρατηρεί πως μετά την Κυνίσκα και άλλες γυναίκες και μάλιστα από τη Λακεδαίμονα, νίκησαν στους Ολυμπιακούς αγώνες· καμιά όμως δεν είναι επιφανέστερη απ’ αυτήν. Οι Σπαρτιάτες της αφιέρωσαν ηρώο στον Πλατανιστά (Pausanías 3,15,11) και ποιητές έγραψαν επιγράμματα γι’ αυτήν.

Σκοπός του ομίλου είναι η ανάπτυξη του αθλητισμού, της γυμναστικής, η διατήρηση της σωματικής και ψυχικής υγείας, η καλλιέργεια του ρυθμού και του μέτρου, η διατήρηση της παράδοσης, η συμβολή στη διάδοση των αθλητικών ιδεών και την εξύψωση και διάδοση του αθλητικού πνεύματος σε συνεργασία με τη γενική γραμματεία αθλητισμού και τους άλλους αρμόδιους φορείς.

Στον όμιλο, που είναι αναγνωρισμένος από τη Γ.Γ.Α., λειτουργούν με επιτυχία τμήματα ενόργανης γυμναστικής, παραδοσιακών χορών και γυμναστικής γυναικών.

Έχει διοργανώσει με επιτυχία δύο εκδηλώσεις. Την πρώτη το Φεβρουάριο στο κέντρο «Ζήτα» με παραδοσιακούς χορούς και τη δεύτερη, την πρώτη Κυριακή των αποκριών, στην πλατεία του Ξηροκαμπίου με παραδοσιακούς αποκριάτικους και μη χορούς, σε συνεργασία με την Κοινότητα και τον «πολιτιστικό σύλλογο». Επίσης παιδιά από το χορευτικό τμήμα χόρεψαν στις γιορτές καρβανάλου των Κροκεών.

Προγραμματίζονται νέες εκδηλώσεις σε συνεργασία με τους άλλους φορείς του Ξηροκαμπίου κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Μέλη του ομίλου παρακολουθούν σεμινάρια μουσικοκινητικής αγωγής και οστεοπαθολογίας με σκοπό την καλύτερη ενημέρωση και την ανάπτυξη και λειτουργία τμημάτων με ανάλογο περιεχόμενο.

❖❖❖ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ ❖❖❖

Το κοινοτικό συμβούλιο προγραμματίσει έργα σημαντικά για το χωριό μας:

- α) Συνέχιση έργου ύδρευσης από Κρύα Βρύση έως Ταράτλα (2.500.000).
- β) Ηλεκτροδοτήσεις αποδυτηρίων κοινοτικού γυμναστηρίου, σχολείου Αρχασά και ιερού ναού Αγίου Δημητρίου.
- γ) Ασφαλτόστρωση δρόμου από οικία Ιατρίδη έως βενζίνες Δάνου Γεωργίου (6.000.000).

Σε εξέλιξη βρίσκονται τα πιο κάτω έργα:

- α) Ολοκληρώνεται η αγορά οικοπέδου για επέκταση προαυλίου του δημοτικού σχολείου (1.650.000).
- β) Ασφαλτόστρωση δρόμου από καφετέρια Λαμπρινού έως κοινοτικό κατάστημα.
- γ) Τσιμεντόστρωση δρόμου και πλατώματος Βολταίικων (1.000.000).
- δ) Ηλεκτροδότηση και εντός Ιουλίου κίνηση αρδευτικής γεώτρησης (Πουλακιού).
- ε) Χρηματοδότηση για συνέχιση εργασιών στα αποδυτήρια κοινοτικού γυμναστηρίου (800.000).

Τέλος περατώνονται τα πιο κάτω έργα:

- α) Περαιτώθηκε η κατασκευή μανδροτοίχου στο γυμνάσιο Ξηροκαμπίου (7.000.000).
- β) Περάτωση διάνοιξης δρόμου Κουμουστάς από Πετροκαμάρα έως Πλατάκι (1.279.000).
- γ) Περάτωση εργασιών αξιοποίησης χώρου ελληνικού γεφυριού (300.000).

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΓΟΡΑΝΩΝ

Με την υπ' αριθ. 425/92 απόφαση (Αθήνα, 30.4.1992) του Υπουργείου Πολιτισμού εγκρίθηκε η καταβολή μέρους του ποσοστού 15% των εισπράξεων του ΛΟΤΤΟ, που διατίθεται στο Υπουργείο Πολιτισμού από τον ΟΠΑΠ, στην κοινότητα Γοράνων (ποσό 5.000.000 δρχ.) για εργασίες αποκαταστάσεως της Ιεράς Μονής Γόλας.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΔΑΦΝΗΣ

Τελείωσε η υδρευτική γεώτρηση. Παρά την πολύωρη άντληση, το νερό (40-50 κυβ. μ. ωριαίως) είναι θολό και μάλλον ακατάλληλο προς πόση. Μελετάται η αλλαγή του σκοπού και η μετατροπή της σε αρδευτική.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ

Α) Άρχισε να λειτουργεί με επιτυχία από την αρχή του χρόνου πρόγραμμα ανακύκλωσης αλουμινίου.

Αγοράστηκαν και τοποθετήθηκαν σε κατάλληλα σημεία του χωριού τρεις ειδικοί για το σκοπό αυτό κάδοι.

Ο σκοπός του προγράμματος αυτού δεν είναι βέβαια κερδοσκοπικός αλλά κυρίως η προστασία του περιβάλλοντος. Οι μαθητές έχουν πεισθεί για την αναγκαιότητα της ανακύκλωσης και ανταποκρίνονται θετικότητα στην επιτυχία του προγράμματος.

Είναι καιρός να καταλάβουμε όλοι μας και κυρίως οι μεγαλύτεροι στην ηλικία, ότι ανακύκλωση σημαίνει:

- α) λιγότερα σκουπίδια
- β) λιγότερες χωματερές
- γ) λιγότερη ρύπανση
- δ) εξοικονόμηση ενέργειας

Β) Το δημοτικό σχολείο με τη συνεργασία του συλλόγου γονέων και κηδεμόνων πραγματοποίησε μονοήμερη μορφωτική εκδρομή στην Αθήνα. Οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να δουν το πλούσιο σε εκθέματα μουσείο φυσικής ιστορίας (Ίδρυμα Γουλανδρή) στην Κηφισιά.

Ακολούθως επισκέφθηκαν την Ακρόπολη και το Αρχαιολογικό μουσείο, όπου και ξεναγήθηκαν από τη συμπατριώτισσά μας εκ Γοράνων, φοιτήτρια Φιλοσοφικής, Ρηγάκου Παναγιώτα. Στη συνέχεια επισκέφθηκαν το Ζάππειο και το παροπλισμένο πολεμικό μας Αβέρωφ στον Πειραιά.

Γ) Στις 26 Μαΐου τελέστηκαν με μεγάλη επιτυχία στο γήπεδο του δημοτικού σχολείου οι ημιτελικοί αγώνες αθλοπαιδιών (καλαθοσφαίρισης - πετοσφαίρισης) των μαθητών των δημοτικών σχολείων Λακωνίας. Ιδιαίτερη εντύπωση προξένησε στους θεατές το χορευτικό συγκρότημα του σχολείου, το οποίο παρουσίασε ένα δεκάλεπτο πρόγραμμα χορών κι έκλεισε τις εκδηλώσεις.

Ένας μαθητής

Αθλητικά

Βόλλεϋ : Με τη λήξη του πρωταθλήματος ο ΑΠΟΛΛΩΝ βρέθηκε να κατέχει τη δεύτερη (β) θέση. Συγχαρητήρια και του χρόνου πρωταθλητής.

Ποδόσφαιρο : Αν και οι αγώνες του β' ομίλου της Γ' ερασιτεχνικής κατηγορίας Λακωνίας συνεχίζονται, ο ΑΠΟΛΛΩΝ είναι στην κορυφή της βαθμολογίας του ομίλου. Όπως δείχνουν τα πράγματα στέφεται πρωταθλητής. Τη δεύτερη θέση διεκδικεί ο Χαρισιακός, χωρίς βέβαια να αποκλείονται εκπλήξεις.

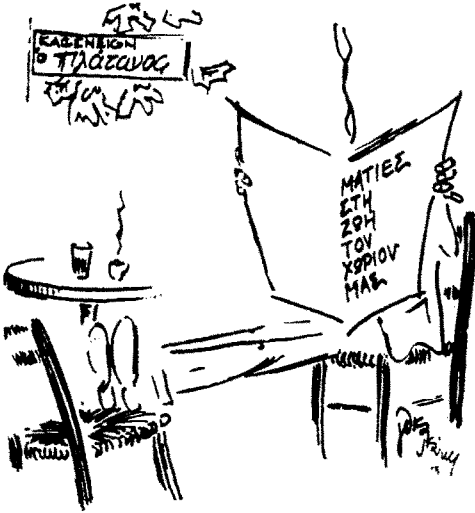
Σημείωση

Η δαπάνη έκδοσης ενός περιοδικού, και του πιο ολιγοσέλιδου, είναι για ένα Σύλλογο έξοδο δυσβάστακτο.

Το δικό μας περιοδικό, στηρίζεται στην προαιρετική εισφορά των αναγνωστών του και τη συμπαράσταση του Κοινοτικού Συμβουλίου Ξηροκαμπίου.

Όποιος επιθυμεί να γίνει συνδρομητής παρακαλείται να μας στείλει τη διεύθυνσή του ή να μας τη γνωρίσει προφορικά.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΗ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η κ. Μαρτσούκου Μαρία σύζυγος Χρήστου Κοκκορού απέκτησε κορίτσι, η κ. Παναγάκου Ασπασία σύζυγος Απόστολου Γιοτζιά απέκτησε κορίτσι, η κ. Βαρτσάκη Γεωργία σύζυγος Παναγιώτη Καλογερά απέκτησε αγόρι και η κ. Βαρβιτσιώτη Παναγιώτα σύζυγος Κυριάκου Γραμματικάκη απέκτησε αγόρι.

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν οι: δ. Κωστάκου Ευτυχία με τον κ. Κατσιαφόρο Πέτρο, η δ. Κανακάκη Μάρθα με τον κ. Σταυρόπουλο Ηλία και η δ. Κουλούρη Μαρία με τον κ. Σταματάκο Γρηγόρη.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθαναν οι: Στούμπος Παναγιώτης του Σταύρου, Βάγια Μαρίκα του Παναγιώτη, Δρογκάρη Ευθυμία του Σταύρου, Φραγκής Δημήτριος του Παντελή, Λυντζέρη Μηλιά του Παναγιώτη, Μανδραπήλιας Κωνσταντίνος (Κωστέας) του Παναγιώτη, Μανιάτης Θεόδωρος του Ιωάννη.

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η κ. Χαλλά-Γκολέμη Ελένη γέννησε αγόρι.

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν: η δ. Ξερούλη Ελένη με τον κ. Παναρίτη Παναγιώτη.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθαναν οι: Κουμουτσίδης Χρήστος του Παναγιώτη (ετών 93), Σταυράκος Κωνσταντίνος του Γεωργίου (ετών 87), Πρέβας Γεώργιος του Ευστρατίου (ετών 83), Γιαλελή Σταυρούλα του Νικολάου (ετών 72), Γιαννοπούλου Ευανθία του Πανάγου (ετών 86), Κούρος Παύλος του Παναγιώτη (ετών 86), Τσίτσος Ηλίας του Πέτρου (ετών 78).

Ελένη Νιάτσου

ΓΟΡΑΝΟΙ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθαναν οι: Κοκκορός Δημήτριος του Δημοσθένους, Ταμπουρέα Νίκη του Πέτρου, Νικολακάκος Δημήτριος του Παναγιώτη.